

Arrest

nr. 148 515 van 25 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 2015.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat Mr. A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Russische origine, kwam in 2000 als minderjarige samen met uw moeder, (S.O.) (O.V. X), en zus, (K.E.) (O.V. X), naar België omdat uw moeder in Rusland problemen kende. Welke problemen ze precies had, weet u niet. Na jullie aankomst in België diende uw moeder een asielaanvraag in, die later echter afgewezen werd. In juni 2012 keerde u samen met uw moeder naar de Russische Federatie terug. Jullie verbleven er enkele weken bij uw tante in Koriashma en samen met uw moeder vroeg u er nieuwe identiteits- en reisdocumenten aan, waarna jullie naar België terugkeerden. Op 22/09/2014 diende u zelf een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 18/12/2014 nam het CGVS in dit verband een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 04/05/2015 werd u in het centrum voor illegalen te Brugge geplaatst. Op 13/05/2015 werd uw voorziene repatriëring naar Moskou

afgelast wegens uw verzet tegen uw vertrek. 02/06/2015 was door de DVZ een nieuwe poging tot repatriëring naar uw land van herkomst voorzien. Op 29/05/2015 vroeg u voor de tweede maal asiel aan in België. U verklaart dat u niet kan terugkeren naar Rusland omdat u en uw familie moeten oppassen voor mensen die jullie iets willen aandoen, misschien vermoorden. Iemand haat uw moeder zeer erg. Psychologisch gezien heeft u iets ondekt. U moet nu altijd naar de psychiater gaan en uitleggen wat er aan de hand is. Uw psycholoog heeft normaal gezien bewijzen.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U baseerde zich immers deels op de door uw moeder aangehaalde problemen waarover door het CGVS geoordeeld werd dat haar gedrag op verschillende punten niet in overeenstemming kon worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging en uw moeder niet aannemelijk kon maken dat ze niet op de bescherming van haar autoriteiten zou kunnen rekenen. Bijgevolg kon omwille van deze problematiek ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenc conventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat de door u aangehaalde problemen betreft werd toen geoordeeld dat deze onvoldoende zwaarwichtig waren (m.b.t. niet geliefd zijn in Rusland wegens uw lang verblijf in België) en dermate vaag waren (m.b.t. uw overleden vader) dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kon worden vastgesteld. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In casu kom ik tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielverzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, m.n. dat iemand u en uw familie, meer bepaald uw moeder, iets wil aandoen, misschien wil vermoorden, waarbij u verklaart dat deze elementen te maken hebben met de oude elementen aangehaald tijdens uw eerdere asielaanvraag (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag pt. 1.1 & 1.2 & 2.7 & 5.1 & 5.2). U stelt (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag pt. 3.1) dat u een bewijsstuk heeft (uitgereikt in 2012) waaruit blijkt dat uw moeder jullie familienaam heeft veranderd omwille van jullie problemen. Aangezien u dit stuk niet voorlegt én aangezien dit stuk volgens uw verklaringen verband houdt met uw eerdere problemen die als kennelijk ongegrond werden beoordeeld, kan dit document niet beschouwd worden als een nieuw element dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. U verklaart ook (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag pt. 2.6) dat uw psycholoog normaal gezien iets kan bewijzen maar u legt deze stukken evenmin voor. Verder blijkt uit uw verklaringen (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag pt. 2) en uit de documenten die u voorlegde in het kader van uw eerste aanvraag dat u psychologische problemen heeft. Zoals de RVV in het kader van uw vorige aanvraag oordeelde ressorteren gezondheidsproblemen als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. U dient voor de beoordeling van deze medische problemen de geëigende procedure te volgen, met name deze van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel

48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat de door u ingediende verzoeken tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9 ter werden geweigerd op respectievelijk 15/07/2014 en dat er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich aandient als een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" juncto het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) juncto artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoekster als volgt:

"Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

zich buiten het land van herkomst bevinden;

een gegronde vrees voor vervolging hebben;

"omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging".

de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Deze elementen toegepast op verzoekster:

zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoekster bevindt zich hier in België sinds 2000. Ze was 13 jaar oud toen ze samen met haar moeder haar land ontvluchtte.

een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Op basis van de verklaringen van verzoekster wordt door verweerster geconcludeerd dat zij geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft kunnen aantonen.

Verzoekster woont meer dan 15 jaar in België. Ze is totaal vervreemd van het land van herkomst. Verzoekster meent dat in haar hoofde, bij een eventuele terugkeer, een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Verzoekster is volledig vervlaamst en ze meent dat ze van deze eigenschap onmogelijk afstand kan/mag en wil nemen.

Dat dit middel gegronnd is.

Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerster stelt ten onrechte dat verzoekster geen nieuwe elementen aangebracht heeft die erop kunnen wijzen dat zij alsnog in aanmerking kan komen voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus.

De raadsman van verzoekster heeft ter staving van deze asielaanvraag op 31 mei 2015 een begeleidende brief opgesteld. Deze brief is op 31 mei 2015 per fax gestuurd naar verweerster.

Verweerster heeft nagelaten om te motiveren waarom ze geen rekening gehouden heeft met deze brief.

Verzoekster kampt met psychologische problemen en ze haalde deze problemen ook aan bij haar asielaanvraag.

Verweerster stelt ten onrechte het volgende:

Dat uw psycholoog normaal gezien iets kan bewijzen maar u legt deze stukken evenmin voor. Verder blijkt uit uw verklaringen en uit de documenten die u voorlegde in het kader van uw eerste aanvraag dat u psychologische problemen heeft. Zoals de RVV in het kader van uw vorige aanvraag oordeelde ressorteren gezondheidsproblemen als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verweerster heeft het over het hoofd gezien dat verzoekster bij een eventuele terugkeer onderworpen zal worden aan de onmenselijke en vernederende behandelingen omdat de behandeling van de psychologische ziekten in Rusland te wensen overlaat.

Verweerster verwijst naar de geëigende procedure art. 9ter Vw maar is niet op de hoogte dat de DVZ zeer uitzonderlijk deze aanvragen ontvankelijk en gegrond verklaart. Men moet volgens de DVZ echt op sterfbed liggen om in aanmerking te kunnen komen voor deze procedure.

Verzoekster wenst te verwijzen naar de verslagen van haar psychologe waarin het volgende staat:

De patiënt werd opgenomen van 02 tot 04/09/2013 op EPSI, tot 16/09/2013 op de afdeling De Mozaïek, waarna tot 14/11/2013 op de afdeling De Tandem.

(...)

Ze lijkt dingen te vergeten en precies 'dement' te zijn. Zo gaat ze naar keuken om thee te zetten, vergeet dit nadien en gaat vervolgens terug een tas thee zetten.

(...)

Van haar kant voelt (V.) zich onbegrepen en weinig gerespecteerd door familie (pagian 3 van het verslag)

(...)

Uitgevoerde behandeling:

Rare stemmen en onderbroken nachtrust

Kan niet alleen wonen

Veel conflicten binnen de familie

(...)

Patiënte hallucineert, is achterdochtig, ze heeft een onderbroken nachtrust en heeft forse geheugen – en concentratiestoornissen. (pagina 4)

(...)

De ziektegeschiedenis van (V.) begon in 2007 – voor die tijd volgde zij middelbaar onderwijs en had nog geen contact gehad met psychiatrie.

Ze werd opgenomen van 9/6/2007 tot 14/8/2007.

Toen werd de diagnose psychose NAO weerhouden en werd verdere ambulante behandeling uitgewerkt met antipsychotische behandeling met name: Risperdal 4 mg per dag.

Op 16/8/2011 werd zij opgenomen op onze afdeling EPSI. Er werd een gedwongen procedure opgestart omwille van een psychotisch toestandbeeld met 'mariforme' kenmerken. Ze werd naar St-Amadeus Mortsel.

(...)

Op dit moment is het duidelijk dat patiënte zich niet kan handhaven buiten de instelling en dat op langere termijn zeker 'mantelzorg' aanwezig moet zijn. (pag. 6)

(...)

De medicatie werd in tussentijd verhoogd omwille van toename van de auditieve hallucinaties. (pag.7)

(...)

Gedwongen procedure werd opgestart bij patiënte omdat ze opname/behandeling weigerde. Isolatie en fixatie gestart omwille van fugegevaar. (pag. 9) (stuk 2)

Het opvangcentrum te Brugge was al in het bezit van deze medische verslagen van 3 juni 2015 maar ze hebben deze verslagen niet overgemaakt aan het CGVS. Hieronder vindt u de mail van de dokters van de werled:

Beste Meester (M.)

Bijgevoegd vindt u de medische verslagen betreffende (S.V.), °1/03/1987. Het medisch dossier werd op 3/06/2015 aan het gesloten centrum in Brugge overgemaakt.

Met vriendelijke groeten

(M.S.)

Sociale dienst

[...]

Een dergelijke handelwijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dit middel gegrond is.

Schending van artikel 3 EVRM juncto schending van artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet:

Verzoekster heeft bewezen dat zij meer dan 15 jaar in België woont en dat ze 13 jaar oud was toen zij naar België kwam. Ze is volledig vervlaamst/ verwesterd. omwille van haar mentaliteit, levensstijl en persoonlijke situatie (psychiatrische problemen sinds 2007) is verzoekster van oordeel dat ze in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, b Vreemdelingenwet.

Hierbij wenst zij te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale': "Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

Verzoekster terug sturen naar het land van herkomst komt neer op een schending van artikel 3 EVRM. Verzoekster is vervreemd van het land van herkomst en ze heeft geen contacten met familieleden in Rusland. Verzoekster heeft zelf geen goede contacten met haar moeder en zus. Ze wenst te verwijzen naar pagina 3 van het verslag waarin het volgende staat:

Van haar kant voelt (V.) zich onbegrepen en weinig gerespecteerd door familie (pagian 3 van het verslag)

(...)

Uitgevoerde behandeling:

Rare stemmen en onderbroken nachtrust

Kan niet alleen wonen

Veel conflicten binnen de familie

Dat dit middel gegrond is."

2.1.2. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift medische stukken (stuk 2).

2.2.1. Waar verzoekster stelt dat minstens "de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het haar onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoekster blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van "de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" kan dan ook niet worden aangenomen.

2.2.2. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.3.1. Waar er in de bestreden beslissing verwezen wordt naar de beslissing van de commissaris-generaal van 18 december 2014 in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag, dient erop gewezen dat, gelet op de devolutieve werking van een beroep bij de Raad, 's Raads arrest nummer 142 022 van 26 maart 2015, dat kracht van gewijsde heeft, de einduitspraak vormt in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag en als dusdanig in de plaats komt van voormelde beslissing van 18 december 2014, zodat in de bestreden beslissing niet dienstig naar deze beslissing verwezen wordt.

In 's Raads arrest nummer 142 022 van 26 maart 2015 werd in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt:

"2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar moeder, O.S..

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 142 021 van 26 maart 2015 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van O.S. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

[...]

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

[...]

2.2.2. Bewijslast

[...]

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekster, gezien:

(i) de eerste asielaanvraag van verzoekster reeds op 27 mei 2003 afgesloten werd bij arrest van de Raad van State, maar zij pas op 22 september 2014 -meer dan 10 jaar later- een nieuwe asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten;

(ii) verzoekster zich in 2012 vrijwillig tot de Russische ambassade in België richtte om documenten te bekomen, er vervolgens zonder problemen in slaagde om met een doorlaatbewijs legaal naar de Russische Federatie terug te keren, zich aldaar officieel op het adres van haar zus liet registreren, een internationaal paspoort verkreeg en ten slotte in bezit van haar internationaal paspoort het land probleemloos en legaal via de luchthaven in Moskou verliet;

(iii) uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, evenwel blijkt dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal paspoort, aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd;

(iv) verzoekster tot op heden nog steeds op het adres van haar zus gedomicilieerd is (zie het verhoorverslag van 3 december 2014, p. 5, 6), maar haar zus hierdoor nog geen problemen heeft

gekend (zie het verhoorverslag, p. 27) en de belagers nog geen enkele poging hebben gedaan om verzoekster te zoeken op het adres van haar propiska.

In haar verzoekschrift laat verzoekster gelden dat haar asielaanvraag van 22 september 2014 niet als laattijdig kan worden beschouwd, gezien zij na de weigering van haar vorige asielaanvraag in 2000, met bijstand van haar vorige raadsman in oktober 2013 een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indiende en de beslissing hierover diende af te wachten, gezien zij gedurende jaren niet op de hoogte was "van haar recht om na haar vorige asielaanvraag in 2000 een nieuwe asielaanvraag in te dienen", gezien zij volledig vertrouwen had in haar vorige raadsman, gezien een gunstige afloop van haar regularisatieprocedure volgens haar vorige raadsman voor haar immers quasi dezelfde bescherming zou bieden tegen de gevaarlijke situatie voor haar in haar thuisland, gezien zij zich in België veilig voelt en gezien de omstandigheden in haar thuisland intussen nog nadeliger voor haar zijn geworden.

De Raad antwoordt dat het feit dat verzoekster vrouw zo lang wachtte om -opnieuw- asiel aan te vragen wél degelijk een indicatie is dat zij internationale bescherming niet (meer) dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst van de door haar voorgehouden vrees.

Waar zij in haar verzoekschrift aanvoert dat zij gedurende jaren niet op de hoogte was "van haar recht om na haar vorige asielaanvraag in 2000 een nieuwe asielaanvraag in te dienen", wijst de Raad erop dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van artikel 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet inroept, redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij in het onthaalland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan worden verkregen.

Verzoekster kan onwetendheid dus niet dienstig inroepen om te verklaren waarom zij zo lang heeft gewacht om een asielaanvraag in te dienen, temeer gezien zij verklaarde beroep te hebben gedaan bij het hanteren van andere verblijfsprocedures.

Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat verzoekster volledig vertrouwen had in haar vorige raadsman die haar aanraade om de beslissing over haar regularisatieaanvraag af te wachten, wijst de Raad erop dat verzoekster, wiens taak het is om op diligente en alerte wijze haar verdediging te laten waarnemen door een raadsman van haar keuze, zelf de verantwoordelijkheid draagt wat de organisatie van haar verdediging betreft.

Ten overvloede benadrukt de Raad nog dat een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, een andere doelstelling heeft dan de asielprocedure.

Wat verzoeksters terugkeer naar haar land van herkomst in 2010 betreft, ziet de Raad niet in hoe deze vrijwillige terugkeer "een strikt noodzakelijk verblijf" betrof, noch waarom zij "helemaal geen andere keuze" had, noch waarom zij "absoluut in het bezit diende te komen van bepaalde documenten" die zij enkel in Rusland kon bekomen, noch waarom deze terugkeer "strikt noodzakelijk (was) om haar verder verblijf in België mogelijk te kunnen maken".

Waar zij in haar verzoekschrift aanvoert dat het niet zo is dat de Russische autoriteiten op de hoogte zijn van haar problemen of dat ze zouden weigeren om aan haar een legaal paspoort af te leveren, noch dat "de hele voormalige KGB of thans FSB op de hoogte zou moeten zijn van het gegeven dat verzoekster betrokken was bij de ernstige mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië", en beweert dat de door haar geleverde diensten in dat kader "in het grootste geheim gebeurden", is de Raad van oordeel dat het niet aannemelijk dat de grove mensenrechtenschendingen, waaraan verzoekster zou hebben deelgenomen en die gesteld werden door de "Russische overheid" onder meer met het oog op de mondiale publieke opinie, het werk zouden zijn geweest van een enkeling zonder dat anderen binnen de FSB en/of andere hooggeplaatsten hiervan op de hoogte zouden zijn geweest.

Bovendien wijst de Raad op verzoeksters verklaringen op het Commissariaat-generaal, alwaar zij aangaf niet te weten of haar belager momenteel nog steeds voor de autoriteiten werkte (zie het verhoorverslag, p. 9).

Dat verzoekster, die een minstens voormalige medewerker van de FSB vreest, waarvan zij niet met zekerheid weet of hij momenteel nog voor de FSB werkt, het risico nam zich dermate in de aandacht van de Russische autoriteiten te plaatsen -door de Russische ambassade om documenten te vragen, vervolgens van hen een "laissez passer" te bekomen, hiermee legaal naar Rusland te reizen, daar vervolgens een officieel adres (bij haar zus) te laten registreren en een internationaal paspoort aan te vragen en te bekomen om hiermee ten slotte legaal via de luchthaven van Moskou naar België terug te reizen- is geheel onaannemelijk, temeer gezien verzoekster in haar verzoekschrift zelf aangeeft dat, of haar belager nu nog officieel voor de Russische overheid werkt of niet, "hij in elk geval beroep kan doen op mensen die de gevaarlijke klussen voor hem opknappen".

Het feit dat verzoekster samen met haar dochter reisde en in haar land van herkomst afwisselend bij haar moeder en zuster verbleef -waarover zij overigens incoherente verklaringen aflegde- (zie verklaring meervoudige asielaanvraag, vraag 15; zie het verhoorverslag, p. 7) kan haar onaannemelijk risicovol gedrag, niet verschonen.

Waar zij in haar verzoekschrift uitweidt over de integratie van haar en haar dochter E.K. in België en over de psychologische problemen van haar dochter V.S., wijst de Raad erop dat de mate van integratie in België geen uitstaans heeft met het koesteren van een gegronde vrees voor vervolging, noch met het bestaan van een reëel risico op ernstige schade, en dat de psychologische problemen van haar dochter V.S. evenmin bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen. Gezondheidsproblemen als dusdanig ressorteren niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster dient voor de beoordeling van de door haar ingeroepen medische problemen de geëigende procedure te volgen, met name deze van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De bij het verzoekschrift gevoegde stukken -“binnenlands paspoort op naam van O.S.”, “buitenlands paspoort op naam van O.S.”, “geboorteakte van O.S.”, “chtscheidingsakte van laatste huwelijk van S.O. met V.K.” en “attest van erkenning handicap d.d.12 augustus 2014 betreffende V.S.”- hebben geen betrekking op het asielrelaas van verzoekster en de informatie erin vervat, wordt niet betwist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoekster, conform artikel 8 EVRM recht heeft op een gezinsleven samen met haar dochters en dat zij dit recht op een gezinsleven wenst te genieten in België, wijst de Raad erop dat de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM, enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden.

Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus houdt geen schending in van de desbetreffende artikelen; de bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe een inmenging in verzoekers gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoon.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

[...]"

2.3. Wat betreft verzoeksters verklaring op het Commissariaat-generaal dat zij bij terugkeer naar de Russische Federatie “niet geliefd zal zijn omdat zij zo lang in België heeft gewoond” (zie het verhoorverslag van 3 december 2014, p. 10), merkt de Raad op dat dit onvoldoende zwaarwichtig is om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd.

Wat de mogelijke problemen omwille van haar overleden vader betreft (zie het verhoorverslag, p. 6, 11), stelt de Raad vast dat verzoeksters verklaringen dermate vaag zijn dat er ook op dit punt geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden geconcludeerd.

Verzoeksters psychologische problemen kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Gezondheidsproblemen als dusdanig ressorteren niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster dient voor de beoordeling van de door haar

ingeroepen medische problemen de geëigende procedure te volgen, met name deze van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De bij het verzoekschrift gevoegde stukken -"kopie van buitenlands paspoort op naam van V.S.", "uittreksel geboorteakte van V.S., met aangehechte vertaling", "medisch attest d.d.1 oktober 2013 van Dr.L.R. betreffende V.S." en "attest van erkenning van handicap voor V.S. d.d.12 augustus 2014"- hebben geen betrekking op het asielrelaas van verzoekster en de informatie erin vervat, wordt niet betwist.

2.4. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen."

Gelet op het voorgaande oordeelt de commissaris-generaal terecht als volgt in de bestreden beslissing: "Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielverzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, m.n. dat iemand u en uw familie, meer bepaald uw moeder, iets wil aandoen, misschien wil vermoorden, waarbij u verklaart dat deze elementen te maken hebben met de oude elementen aangehaald tijdens uw eerdere asielaanvraag (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag pt. 1.1 & 1.2 & 2.7 & 5.1 & 5.2). U stelt (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag pt. 3.1) dat u een bewijsstuk heeft (uitgereikt in 2012) waaruit blijkt dat uw moeder jullie familienaam heeft veranderd omwille van jullie problemen. Aangezien u dit stuk niet voorlegt én aangezien dit stuk volgens uw verklaringen verband houdt met uw eerdere problemen die als kennelijk ongegrond werden beoordeeld, kan dit document niet beschouwd worden als een nieuw element dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. U verklaart ook (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag pt. 2.6) dat uw psycholoog normaal gezien iets kan bewijzen maar u legt deze stukken evenmin voor. Verder blijkt uit uw verklaringen (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag pt. 2) en uit de documenten die u voorlegde in het kader van uw eerste aanvraag dat u psychologische problemen heeft. Zoals de RVV in het kader van uw vorige aanvraag oordeelde ressorteren gezondheidsproblemen als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. U dient voor de beoordeling van deze medische problemen de geëigende procedure te volgen, met name deze van artikel 9ter van de vreemdelingenwet."

Uit de medische stukken die verzoekster bij onderhavig verzoekschrift voegt (stuk 2) kan immers niet worden afgeleid welk bewijs haar psycholoog volgens haar zou kunnen leveren. Daarenboven werd er met betrekking tot haar psychische gezondheidstoestand zowel in 's Raads arrest nummer 142 022 van 26 maart 2015 als in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat verzoekster zich dienaangaande dient te wenden tot de geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dat behandeling van "psychologische ziekten" in Rusland te wensen overlaat en dat de Dienst Vreemdelingenzaken zeer uitzonderlijk aanvragen op basis van artikel 9ter vreemdelingenwet ontvankelijk en gegrond verklaart, zoals verzoekster beweert, doet hieraan geen afbreuk. Tevens dient erop gewezen dat, zoals blijkt uit 's Raads arrest nummer 142 022 van 26 maart 2015, verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar moeder, wiens asielmotieven evenmin geloofwaardig werden bevonden bij 's Raads arrest nummer 142 021 van 26 maart 2015 en die nochtans geen gewag maakt van psychische of psychologische problemen die haar zouden kunnen hinderen bij het afleggen van verklaringen. Aldus kunnen verzoeksters psychische problemen niet worden aangewend teneinde de motieven in 's Raads arrest nummer 142 022 van 26 maart 2015 alsnog in een ander daglicht te plaatsen. Verder kan niet worden ingezien op welke wijze het feit dat verzoekster geen goede contacten heeft met haar moeder en haar zus de motieven van de bestreden beslissing zou kunnen weerleggen. Voor het overige komt verzoekster niet verder dan het herhalen van haar verklaringen dat zij reeds lange tijd in België verblijft, dat zij hierdoor verwesterd is, dat zij vervreemd is van haar land van herkomst en dat zij psychische/psychologische problemen heeft. Het herhalen van reeds afgelegde verklaringen is echter geen dienstig verweer.

Wat betreft de brief die verzoeksters raadsman aan verweerder zou hebben bezorgd, stelt verweerder terecht als volgt in zijn nota met opmerkingen: "Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar een begeleidende brief opgesteld door haar raadsman ter staving van haar asielaanvraag die op 31 mei 2015 per fax naar het Commissariaat-generaal werd gestuurd en stelt dat het Commissariaat-generaal heeft nagelaten om te motiveren waarom deze geen rekening heeft gehouden met deze brief, antwoordt

verweerder dat deze bewering feitelijke grondslag mist. Van dergelijke begeleidende brief is geen spoor terug te vinden in het administratieve dossier. Uit het administratieve dossier blijkt enkel dat de raadsman van verzoekster, Mr. (S.M.-B.), zijn tussenkomst heeft gemeld aan het Commissariaat-generaal op datum van 2 juni 2015 (zie stuk 3 van de inventaris). Er wordt door verzoekster evenmin een schrijven vanwege haar raadsman aan het verzoekschrift toegevoegd die haar beweringen zou ondersteunen.”

Gelet op het voorgaande treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt als volgt: “Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.”

2.3.2. In zoverre verzoekster nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient erop gewezen dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas en mede gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekster in haar land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: “Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat de door u ingediende verzoeken tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9 ter werden geweigerd op respectievelijk 15/07/2014 en dat er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.”

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C- GOETHALS